

ВЪЛШЕБНАТА КОТКА

Превод от неизвестен език: Емилия Стаматова, 1995

chitanka.info

Веднъж на един овчар му се присънили луна и звезди. На сутринта като се събудил, той рекъл на жена си:

— Ще изляза извън селото — моят баща е заровил там пари. Ще ги изкопая. Не знам колко ще отсъствам, два или десет дни. Намери човек, плати му да пасе стадото вместо мен. А ако никого не намериш, не тъжи: нека сами да се грижат за себе си. Ако хората попитат къде е мъжът ти, ти кажи, че съм отишъл по работа и ще се върна след няколко дни.

С тези думи овчарят се отправил на път. До полунощ стигнал до един дворец. Това бил дворецът на падишаха на страната.

Дъщерята на падишаха се била влюбила в един момък, но баща ѝ не искал да я ожени за него. Тогава двамата влюбени решили през нощта да избягат от града. И ето дъщерята на падишаха стояла на покрива на двореца и очаквала своя любим. До нея лежали вещите ѝ: царска одежда за любимия, рокля за нея самата и торба, пълна със скъпоценни камъни, ако им потрябват за дългия път.

Девойката си помислила, че сянката, която приближила до двореца е на нейния любим.

— Дойде ли? — попитала тя, а овчарят отвърнал:

— Дойдох.

— Да пускам ли нещата?

— Пускай ги.

Тя пуснala с въже вещите, после здраво завързала въжето за края на покрива, хванала се за него и се спуснala надолу. Паднала в конюшнята и извела два коня, наречени Саркаш и Бад, и с помощта на овчаря натоварила нещата си на тях. Яхнали конете и потеглили. След известно време стигнали до една пещера. Тогава се разсъмнало. Девойката погледнала овчаря, като мислела, че той е нейният любим. И що да види: пред нея стоял непознат мъж.

— Кой си ти? — попитала тя, а той отвърнал:

— Аз съм този, когото в тъмното ти попита: „Дойде ли?“ Аз ти отговорих: „Дойдох“. После ти попитал: „Да пускам ли нещата?“, а аз ти казах: „Пускай ги.“ И ти тогава от покрива на двореца спусна нещата си, после сама слезе долу, отиде в конюшнята, изведе конете, двамата ги натоварихме, яхнахме ги, отправихме се на път и накрая пристигнахме тук.

Дъщерята на падишаха казала:

— Значи така е станало! Явно, такава е твоята съдба и моята орис, вместо моя любим да получа теб.

Слезли от конете, разтоварили ги, отнесли нещата в един по-прикрит ъгъл. Починали си малко, посвикинали един с друг и се уговорили да се оженят. Излезли от пещерата и девойката видяла в далечината село. Помислила, помислила, и рекла на младия овчар:

— Вземи малко пари, облечи се в царските дрехи, седни на коня и върви в онова село. Ако те попитат кой си, отвръщай, че си шахзаде и на всеки срецнат давай по малко пари: тогава те ще започнат да те уважават и да вървят по петите. А после попитай къде се намира селската баня и влез в нея. Когато влезеш, плати няколко пъти повече от обичайното на теляка, бръснаря и масажиста. А като излезеш, наеми подобаващ за мен дом и се върни в пещерата.

Овчарят, когото дъщерята на падишаха нарекла „шахзаде“, отвърнал:

— Покорно слушам.

Взел малко пари, вещите си, яхнал коня и тръгнал към селото.

А в това време дъщерята на падишаха видяла на няколко крачки встрани кладенец в пещерата. Оттам излизал пушек. Тя се приближила, седнала на края на кладенеца, навела глава и попитала:

— Кой е там?

— Ние сме жени като теб — отвърнали ѝ те, — но от рода пери.

Падиахската дъщеря хванала края на въжето, което висяло в края на кладенеца и се спуснala вътре. А пери ѝ говорят:

— Ще ти предскажем всичко, което ще ти се случи. Слушай и добре го запомни.

— Казвайте — рекла тя, — няма да забравя нищо.

Пери ѝ предсказали какво ще ѝ се случи, тя внимателно ги изслушала, излязла от кладенеца и седнала в пещерата.

Не минало много време и мъжът ѝ, който изпълнил в селото всичките ѝ заръки, се върнал. Тя го попитала:

— Изпълни ли всичко, което ти заръчах?

— Изпълних го — отвърнал той.

— Нае ли къща?

— Наех.

Двамата натоварили нещата си, яхнали конете и тръгнали към къщата. Там си отдъхнали и се отдали на наслаждения.

След няколко дни покрай дома им минал един дервиш и почнал да проси милостиня. Падищахската дъщеря рекла на мъжа си:

— Стани и му дай малко пари.

— Не, ти сама му дай — отвърнал мъжът.

— Ако аз му дам милостиня — рекла девойката, — ще ти се случи нещо лошо.

— Нека ми се случи — рекъл мъжът.

Волю-неволю дъщерята на падишаха дала на дервиша милостиня. Но щом излязла от къщи, а дервишът я погледнал, той паднал в несвят на земята. Като видяла какво се случило, тя си взела парите, върнала се вкъщи и се заключила в своята стая.

След час дервишът дошъл на себе си, отворил очи, но не видял никого наоколо и си тръгнал. По пътя си помислил, че е по-добре да разкаже на падишаха какво му се е случило. И той отишъл направо в двореца. И разказал на падишаха:

— Прекланям се пред теб! Но защо седиш тук и нищо не правиш, а в нашия край е дошла девойката, която със своята красота сякаш говори на луната: „Не изгряй, нали аз съм тук“.

Падишахът се учудил и се влюбил в девойката, без да я е видял.

Той си помислил: „Трябва да изпратя втори дервиш, за да провери дали това е истина или не“.

И той изпратил синът на дервиша в дома на девойката с нареждането да иде там, да се върне и да му разкаже всичко каквото е видял.

Синът на дервиша отишъл до къщата на девойката и започнал да проси. И този път дъщерята на падишаха казала на мъжа си:

— Стани и дай на дервиша малко пари.

Но овчарят пак не искал и да чуе и девойката излязла сама. Щом дервишът видял красивата като луна хубавица и той като баща си паднал в несвят. Когато дошъл на себе си, се върнал при падишаха и повторил думите на баща си. Падишахът още повече се учудил, а обичта му към красавицата се засилила и той отново си помислил: „За да се уверя напълно дали ми казват истината, трябва да изпратя трети дервиш“. И той изпратил при хубавицата трети дервиш.

Щом стигнал до къщата ѝ, се случило същото както с другите двама дервиша. Той се върнал при падишаха и повторил същите думи. Обичта на падишаха се засилила безмерно от разказа на дервиша. Той

повикала при себе си везирите и им разказал какво се е случило. Везирите мислили и съдили как да се избавят от мъжа на хубавицата, а после рекли на падишаха:

— Ако искаш да завладееш луноликата хубавица, прати мъжа ѝ да намери вълшебната котка. Оттам той няма да се върне жив.

Падишахът харесал съвета им и изпратил един от везирите си в дома на хубавицата с наредждането: „Изпрати мъжа си в падишашкия дворец. Падишахът има важна поръка за него“.

Везирът стигнал къщата и почукал на вратата.

— Кой е? — попитала падишахската дъщеря.

— Аз съм, везирът на падишаха. Господарят ме изпрати да предам на твоя мъж да се яви в двореца. Има там за него поръка.

— Добре — отвърнала девойката, отишла при мъжа и му рекла:

— Отивай в двореца, падишахът имал за теб някаква поръка.

— Слушам — отвърнал овчарят.

Когато той излизал от вкъщи, девойката му рекла:

— Ако падишахът ти заръча да направиш нещо, искай отсрочка, но внимавай, да не е по-малка от седем дни.

— Разбрах — отвърнал мъжът и тръгнал с везира към двореца.

Стигнали при падишаха. Поздравили се един друг, разказали как живеят, падишахът попитал как се казва овчарят, откъде е и накрая казал:

— Трябва да ми намериш вълшебната котка.

— Слушам и се подчинявам — отвърнал овчарят. — За колко дни ще наредиш да я намеря?

— За три дни — отвърнал падишахът, но овчарят възразил:

— Малко са.

— Колко ще ти трябват?

— Седем дни — отвърнал овчарят.

— Нека бъде както искаш, а сега върви — наредил падишахът и овчарят се върнал вкъщи.

Падишахската дъщеря го попитала:

— Какво иска падишахът от теб?

— Нареди ми да му донеса вълшебната котка. Аз се съгласих и помолих за седемдневен срок.

— Нали ти казах — упрекнала го девойката, — сам да станеш и да дадеш милостиня. Предупредих те, че ако аз ида, ще ти се случи

беда. А ти се съгласи с това, не ме послуша, не излезе навън! И сега те очакват изпитания.

— Ами, че аз не знаех — отвърнал мъжът. — Прости ми, станалото станало. Трябваше да те послушам и сам да ида на вратата и да дам на дервиша милостиня. Но ти отиде вместо мен и ето какво ни се случи. Какво да правя сега?

— Слушай сега — наредила девойката. — Вземи малко нари, иди на пазара, купи една дълга три-четири лакътя сопа, половин крина ечемично брашно, половин крина семе за памук, една крина грах, една крина стафиди, половин крина тълсти овчи опашки, две-три лакти кече и донеси всичко тук. Аз ще те науча какво да правиш.

Овчарят взел пари и купил всичко, което му наредила хубавицата. После го донесъл вкъщи.

— Купи ли всичко, което ти заръчах? — попитала девойката.

— Да.

Тогава дъщерята на падишаха рекла:

— Чудесно! Да поседнем и аз ще ти разкажа какво трябва да направиш, а ти го запомни добре. Омеси брашното, смеси го със semenata на памука, сложи го в чиния. После смеси граха със стафидите, изсипи ги в торбичка. После насечи овчите опашки на четиридесет и едно парчета, сложи едно в чинията, а четиридесетте парчета сложи в друга чиния. После раздели кечето на четиридесет и едно парчета и ги завържи на възел. Когато свършиш всичко това, окачи го на сопата и върви в двореца на демона.

Най-напред ще идеш при едно старо-старо дърво. То ще се извие, за да те повали. Щом дървото почне да се вие, постави под него сопата и единия й край забий в земята. После ще стигнеш до една камила. Тя ще отвори уста, за да те гълтне. Ти веднага пъхни в устата й тестото със semenata на памук и камилата ще отстъпи назад.

После ще стигнеш до един замък. Завържи коня си до вратата на замъка и влез вътре. Това е замък пълен с ужаси. Върху теб ще се хвърлят четиридесет жребчета. А ти разсипи пред тях стафидите, смесени с грах, за да не те изядат, а да събират стафиidi. Тогава ще стигнеш двореца. До него водят четиридесет и едно стъпала и на всяко стои по едно куче. Преди да стъпиш на всяко стъпало, хвърли на всяко куче по парче овча опашка. На шията на кучетата висят звънчета.

Сложи кечето вътре във всяко звънче, за да не звънят и да не събудят демона.

Когато изкачиш всичките стъпала, ще стигнеш до едно легло, на което спи демонът. Но помни: ако очите му са затворени, той е буден, тогава се връщай. Ако очите му са отворени, значи спи. Близо до него седи котката. Щом ѝ покажеш парчето от опашката, тя ще дойде при теб. А котката притежава следното нещо: всеки неин косъм издава музика и три пъти казва „азан“. Това е вълшебната котка. Когато демонът спи, е достатъчно тя да каже „азан“ и той да се събуди. Ти трябва бързо да отвориш приготвената торба и да хвърлиш вътре парчето от опашката, така че котката да побегне след него. Щом котката влезе в торбата, бързо я завържи. Ако котката се закълне в майка си, че ще те следва навсякъде, можеш да я пуснеш и тя сама ще тръгне след теб. Ако не ти се закълне, не я пускай и се върни оттам, откъдето си дошъл. Нищо няма да ти навреди. Отнеси вълшебната котка при падишаха и се върни у дома.

Овчарят внимателно изслушал девойката, после замесил тесто от брашното заедно със семената от памук, сложил ги в чиния. После смесил стафидите и граха и ги изсипал в торбата.

Разделил на четиридесет и едно парченца опашките и кечето, приbral всичко, което ще му бъдело нужно, и тръгнал към двореца на демона. Щом стигнал, овчарят изпълнил всичко, което му казала дъщерята на падишаха, взел вълшебната котка, отнесъл я на падишаха и се върнал вкъщи.

Падишахът много се учудил: „Как ли е успял да вземе вълшебната котка?“ Той повикал везирите и рекъл:

— Вие предсказахте, че той ще отиде за вълшебната котка и ще загине. Как така той не се е изплашил от нищо и ми донесе котката?

Везирите започнали да гадаят, но нищо не измислили. Накрая се понапънали и предложили:

— Трябва да го изпратим за жива вода. Този път със сигурност ще загине!

— Чудесно — съгласил се падишахът и наредил на един от везирите: — Върви в дома на луноликата хубавица и повикай мъжа ѝ. Кажи му, че имам поръка за него.

Везирът на часа отишъл и предал волята на падишаха, а девойката отвърнала:

— Сега ще дойде.

После казала на овчаря:

— Падишахът ти е измислил нова поръка, върви при него. Но помни: поискай срок не по-малък от три дни, тъй като ти предстои трудна задача.

Овчарят се отправил към двореца. Като пристигнал, падишахът му рекъл:

— Този път трябва да ни донесеш жива вода. За колко дни можеш да я донесеш?

— За мен това е дреболия — отвърнал овчарят. — Ще донеса жива вода, ваше височество, само ми дайте три дни срок.

— Добре — съгласил се падишахът. — Върви и след три дни се върни с жива вода.

Върнал се овчарят вкъщи, а девойката го питала:

— Е, какво иска от теб падишахът?

— Той нареди да му донеса за три дни жива вода — отвърнал той, — и аз му обещах. Какво да правя сега?

Хубавицата започнала отново да го кори:

— Молих те оня ден да дадеш милостиня на дервиша, а ти не ме послуша, и ето го резултатът. Сега разбра ли защо ти говорех така?

Добродушният овчар оборил глава и потънал в мисли. А дъщерята на падишаха през това време си припомнила какво ѝ говорили пери за второто приключение и му рекла:

— За да донесеш жива вода, вземи празен съд и торба със слама, яхвай коня и тръгвай. Ще тръгнеш по пътя, който ти покажа. След известно време ще стигнеш планината. Но през планината няма да можеш да минеш, докато не ѝ кажеш: „Ей, планина! В името на пророка Сюлейман, отвори се!“ След тези думи планината ще се разцепи на две и пред теб ще се открие път. По него трябва да минеш от другата страна на планината, а зад теб тя отново ще събере.

В същото време пробий в торбата със сламата дупка, така че сламките една по една да падат на земята. Така ще отбележиш пътя, за да не се заблудиш на връщане. Щом стигнеш до извора с жива вода, гребни от него с пригответния съд, но в никакъв случай не пий. Ако пийнеш жива вода, никога няма да умреш, освен ако някой не те погуби. Вземи съда с водата, яхай коня и се връщай обратно по следата от сламките. Когато стигнеш до планината, отново няма да можеш да

преминеш. Трябва бързо да ѝ кажеш: „Ей, планина! В името на пророка Сюлейман, отвори се!“ Тя ще се разцепи и ти ще минеш от другата страна. После по обичайната пътека ще стигнеш до града, ще отнесеш живата вода на падишаха и ще се върнеш у дома.

— Слушам! — отвърнал овчарят. — Ще запомня съветите ти.

Взел той съд за вода, натъпкал торбата си със слама, яхнал коня и тръгнал към мястото, където била живата вода. Той изцяло следвал съветите на жена си — дъщерята на падишаха, налял жива вода, занесъл я на падишаха и се върнал у дома си.

Падишахът видял живата вода и се учудил безмерно. После потънал в дълбок размисъл и накрая повикал везирите си:

— Мъжът на луноликата хубавица донесе жива вода и нищо не му се случи. А вие предрекохте, че той на всяка цена ще загине по пътя!

— Странно, но чудно! — отвърнали везирите. — Нима е донесъл жива вода?

Оборили глави и се замислили: „За какво да го изпратим, че той никога да не се върне?“ Помислили, помислили, и решили:

— Трябва да го изпратим на оня свят, за да доведе родителите ни. С предишните поръки той се справи, да видим, какво ще направи сега!

— Добра идея! — одобрил падишахът и поръчал на един от везирите си: — Иди при мъжа на луноликата хубавица и го повикай в двореца, кажи, че имам задача за него.

Везирът отишъл в дома на луноликата хубавица и почукал на вратата:

— Кой е? — попитала красавицата, а везирът отвърнал:

— Везирът на падишаха! Моят господар вика мъжа ги, има поръка за него.

Хубавицата отишла при овчаря и му рекла:

— Ставай, падишахът отново ти дава поръка. Помоли за срок не по-малък от седем дни, иначе ще загинеш.

Мъжът се вслушал в съветите ѝ и тръгнал към двореца. Отишъл там, а падишахът му заговорил:

— Ти изпълни две от моите трудни поръчки. Остана още една. Трябва да идеш на оня свят и да ни доведеш на гости родителите ни.

— Слушам! — отвърнал овчарят, а после попитал: — Какъв срок ми даваш?

— Колкото поискаш.

— За по-малко от седем дни няма да стане — отвърнал овчарят.

— За по-малко не може да се изпълни.

— Чудесно, върви сега! — наредил падишахът.

Мъжът на дъщерята на падишаха излязъл от двореца и се приbral у дома, за да разкаже всичко на жена си.

— Падишахът ми нареди да ида на оня свят и да доведе родителите му и родителите на везирите. Аз се съгласих и поисках седемдневен срок.

— Виждаш ли какви трудности постигат вироглавите! — отвърнала хубавицата и потънала в размисъл. Припомнила си третия случай, който й предсказали пери. Обърнала се и към овчаря: — Върви на пазара, купи кирка и лопата. После яхни коня и отивай в пустинята. Избери там един хълм, изкопай на склона му дупка, но остави поголям отвор за проветрение. После направи на отвора решетка, за да влиза през нея светлината и си остави един проход, през който да можеш да влизаш. Приготви си повечко съчки, разстели ги навсякъде. И навсякъде разлей благовоние. Помни как всичко трябва да подредиш!

После се върни при падишаха и везирите и им кажи, че родителите им са слезли на земята и ги викат да идат там, дето ти ще им покажеш. Падишахът и везирите ще те попитат: „Къде да идем?“ А ти ще им отвърнеш: „Вървете след мен, аз ще ви покажа пътя.“ Те ще тръгнат след теб и ти ще ги отведеш до дупката. Вкарай ги вътре и им кажи: „Седнете тук и чакайте, а аз ще доведа родителите ви“. Те ще послушат и ще седнат в дупката, а ти излез от тайнния вход. После затвори отвора за въздуха, хвърли в стаята дърва и ги запали от всички страни. Падишахът и везирите няма да се спасят и ще изгорят. А ти се върни тук. Ако някой те попита къде са падишахът и везирите, ти отговори, че те заедно с родителите си са тръгнали към оня свят.

— Запомних заръките ти и ще ги изпълня — казал мъжът.

Взел малко пари, излязъл от къщи, купил кирка, лопата, дърва и всичко необходимо и отишъл в пустинята. Вървял, вървял, стигнал до един хълм и направил всичко, както му наредила хубавицата. Когато падишахът и везирите горели в огъня, той се върнал и разказал всичко на красавицата. Тя възкликала:

— Хайде, да идем в двореца!

И двамата отишли в двореца. Падишахската дъщеря качила на трона овчаря, а жените на везирите направила свои прислужници. После наредила да оженят мъжа ѝ за вдовицата на умрелия падишах и я направила най-старшата в харема. Оттогава всяка страна започнала да се подчинява на падишахската дъщеря и на бившия овчар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.